

til denne og gøres ikke til Genstand for selvstændige Dispositioner, saaledes som jævnlig er Tilfældet med Policier paa Skib og Gods. Det vil overhovedet være mere tilfældigt, om Søpanthaverens Kaar Kundskab om Søpantets Forfikkning, og om han kan komme i Besiddelse af Policien, derfor.

§§ 271—274 handle om Søpantets Overgang i Andenmands Eje eller Besiddelse og Betydningen heraf for Søpanteretten m. m.

Ligesom frivillig Afhændelse af et Pant efter almindelige Rettsregler ingen Indflydelse har paa Panterettens Bestaaen, saaledes gælder det samme med Hensyn til frivillig Afhændelse af et Skib, hvori der haves Søpanteret. Dette udtales i sidste Punktum i § 271, og der er, særligt ogsaa med Hensyn til de for Søpanterettigheder indførte korte Forældelsesfrister, ikke fundet Søjte til, i Lighed med den franske Code de commerce Art. 193 eller den tykke Sølovs Art. 768, at indskrænke Reglen saaledes, at Panteretten bortfalder, naar Skibet efter Afhændelsen for Erhververens Regning og Risiko har gjort en ny Rejse, eller det har ligget en vis Tid i indenlandsk Havn uden at Pantehaverne have gjort deres Krav gældende, eller naar de ikke have meldt sig efter udstedt Proklama. Gjøeller har man kunnet tiltræde Bestemmelsen i den tykke Sølovs Art. 777 om, at Rederen bliver personlig ansvarlig for de ham bekendte Søpanterettigheder, naar han udsender Skibet paa en ny Rejse, idet Tilværelsen af disse Søpanterettigheder ikke bør kunne hindre Skibets regelmæssige Benyttelse efter dets Bestemmelse. Det gør i Henseende til Panterettens Vedbliven i og for sig ingen Forandring, at Afhændelsen sker til en Udlandning; noget andet er det imidlertid at saadan Afhændelse faktisk kan gøre Panteretten betydningsløs eller i alt Fald medføre Vanskeligheder ved at gøre den gældende. Af Hensyn hertil paalægges § 273 Gjeren af et Skib, hvorpaa der hæfter Søpanterettigheder, at fyldestgøre disse forinden han overdrager Skibet til en Udlandning, og gør ham i modsat Fald personlig ansvarlig for Søfordringernes Betaling, selv — som det i Paragrafen hedder — om han for dem tidligere kun hæftede med Skib og Fragt. Dette eventuelle Ansvar er ikke betinget af, at Overdrageren af Skibet havde Kundskab om Søpanterettighederne; for at fiktive Søpanthaverne gives Reglen ubetinget saaledes, at naar Forsølgningen af deres Søpanteret umuliggøres eller vanskeliggøres for dem ved en frivillig Afhændelse til Udlandet af deres Søpant, saa de til Gengæld en personlig Fordring paa dettes tidligere Gjer, og det uden Hensyn til at han muligvis

har afhændet Skibet i god Tro, det vil sige uden at vide, at der hæftede uafgjorte Søpantfordringer derpaa. Der kan ikke derved siges at gøres nogen Uret imod Afhænderen af Skibet, idet han aabenbart ikke har noget Krav paa ved Afhændelsen at indvinde den Sum, som svarer til Søpantfordringernes Beløb. Kun i det Tilfælde, at disse oversteige Skibets Værdi, vilde man træde Overdrageren for nær ved at fordræ, at han personlig skulde tilsvare Søfordringernes Beløb; efter som han forinden Overdragelsen jo kun hæftede for dette med Skibet — bortset fra Fragten, for hvis Vedkommende Søpanteretten ikke afficerer ved Skibets Afhændelse. Derfor siges det imidlertid ogsaa i sidste Punktum i § 273, at naar Overdrageren, hvem Bevisbyrden naturligvis maa paahvile, godtgør, at Skibet paa den Tid, Overdragelsen fandt Sted, var utilstrækkeligt til Fordringernes Fyldestgørelse, gaar hans Ansvar — det vil sige det af ham ved Overdragelsen paadragne personlige Ansvar — dog ikke ud over Skibets Værdi. Derimod kommer det ikke an paa, hvor stor Købesummen har været; selv hvor han helt har bortgivet Skibet til en Udlandning, kunne Søpanthaverne holde sig til Overdrageren personlig for et saa stort Beløb, som de vilde kunne have faaet Døfning for i Skibet, naar dette ikke var bleven afhændet til Udlandet.

Naar Skibet ikke overgaar til en Anden ved frivillig Overdragelse men sælges ved Tvangsauktion — hvormed maa sættes i Klasse, at Salg ved Auktion er nødvendigt efter § 50 paa Grund af at Skibet er erklæret uistandsætteligt — maa Søpanteretten i Skibet bortfalde. Det behøver ikke nogen Forklaring, at der ikke fornødtigvis kan være Tale om, at Tvangsauktionen skulde foregaa paa den Maade, at Køberen overtog alle de paa Skibet hvilende til dels maaste ubekendte Hæftelser; en Begrænsning maatte da i ethvert Fald gives ved den budte Købesums Størrelse, men dette vilde i Virkeligheden føre til det samme Resultat, nemlig at Søpanthaverne saa Købesummen at holde sig til i Stedet for det oprindelige Søpant. Den træder forsaavidt i Stedet for dette, men en Panteret i den, i Stedet for den tidligere Søpanteret i det bortholgte Skib, kan der dog kun være Tale, saalænge Købesummen ikke er udbetalt, det vil sige saalænge der paa den haves en Fordring. Naar Udbetaling har fundet Sted og Pengene ere gaaede ind i Sælgerens eller andre Personers øvrige Formuesmasse, maa Panteretten opføre at eksistere. Hvorvidt der i Stedet for den maatte være traadt en personlig Fordring